

Terapi Günlükleri 14

Çağla Everest, 02-14 Mayıs 2020

02 Mayıs 2020, Cumartesi (8. DEFTER)

8 Kapı programında dördüncü haftaya giriyoruz bu hafta. Güven kapısından geçmek çok zordu. Sonra haz, o da zordu. Kararlılık kapısından geçeceğimiz bugün ilk kararım şu:

Artık kendime, dolayısıyla çocuğuma da dayanabildiğimizi, güçlü olduğumuzu görme açlığı içinde zulmetmeyi bırakmaya karar veriyorum.

Rahat etmek, gevşemek, tembellik, korku, öfke, acı, keder, çaresizlik, keyif özlemi ve arayış... hepsini yaşıyoruz, düzensiz, orantısız, karmakarışık, öyle ki bir türlü insanların, "Hep aynı geçiyor günler, sıkılıyorum," diye tabir ettiği anlamda sakın bir rutinimiz olamıyor bizim. Olamıyor çünkü her şeyden önce KABUL YOK günlerimizde.

Çocuğumun istismar edildiğini, annesinin ne kadar karşı koyarsa koysun çaresiz kalıp susturulduğunu, hırpalandığını, bayıltıldığını, tecavüze uğradığını... ve her şey bittikten sonra bütün o kötü şeyleri unutup o korkunç insanlarla yeniden yeniden görüştüğünü görerek büyüdüğünü bilirken...

Ondan her gün düzenli çalışmasını, rutin işleri hiçbir şey olmamış gibi tıkr tıkr yapmasını beklemem ne kadar kabul edilebilir? Hiçbir şey yapmadan yaşayamayacağımızı biliyor, hayata tutunmamız, sosyal olarak güçlenmemiz gerektiğine inanıyorum. Çalışmalıyız, yıkanmalıyız, yemeliyiz, temizlemeli, yardımlaşmalı, şakalaşabilmeliyiz. İnsan gibi yaşayabilmeliyiz. İnsan gibi!

Belki de en doğrusu buradan gitmek ve hem kendim hem Bilge için online terapiye açılıp bunu da kabullenmemdir.

1 Haziran'da okullar açılacak deniyor. Bir ay sonra. Bu süre içerisinde neler olacağına bağlı her şey. Önümüzü görebilme ihtiyacıyla alınan kararlara inanır gibi yapıyor olabiliriz ama inanmıyoruz toplumca. Kararlara uyup uymayacağımızı, güvenli bulup bulmayacağımızı bile bilmiyoruz.

Belirsizliklere uyumu yüksek ve durmaksızın arayış içinde olmak bu işte. Hiçbir şey aynı olmayacak, biliyoruz. Yaşamlarımızın kontrolünü kendi ellerimize almayınca nasıl olacağına başkaları karar veriyor. Başkalarının vereceği kararlar asıl ihtiyaç ve isteklerimizle ne kadar bağdaşüyor? Sağlam B planları lazım hepimize. A planında durma zorunluluğuyla atışmamalıyız.

HAZ odasına gelecekte dönmem gerekebilir. Şimdilik kâfi. Yaşadıklarım ve hatırladıklarımın suçluluğu ancak bu kadar temizleyip haz duyabiliyorum. Bu da yeterince KÂFİ. KARARLILIK kapısından geçmeye hazırım.

Dün 8 Kapı hocam aradı. İki saate yakın konuştuk. Baypas olmaması gereken konuları masaya yatırıp irdledik. Bir yere varabildiğimizi sanmıyorum. Anlattı da anlattı. Kapattığımızda rahatladım. Ona önerdiğim “Spiritüel Baypas” adlı kitabı okuyacağından şüpheliyim. O da kendi tavsiyelerinin beni aydınlattığından şüpheli olmalı.

Kria ve meditasyonumu yaparken yerle bir olan aile anlayışına, temizlemeye çalıştığım marazlı merhamet duyguma, geçmişe fırlatıp attığım babama, Doğu'ya, hatta amcama ve en çok da elimde kalakalan Batı'ya ağladım. Sen neden bu kadar çok ağlıyorsun Batı? Koca adam halinle bile, neden? Neden babana hiç hayır diyemiyorsun? Neden? Koca adam halinle bile! Batı'yı atamayıp bir kenara koydum, elimle ona DUR dedim. Orada dur. Seni de çözeceğim.

Terapistim ailemin sadece Bilge ve ben olduğumu söylüyor. Yetişkin bir kadın olduğumu, küçük bir çocuk gibi anne, baba ve kardeşten oluşan aileye artık ihtiyaç duymadığımı, büyüdüğümü ve onlar olmadan da yaşayabileceğimizi, zaten yıllardır böyle yaşadığımızı kabul etmek için uğraşıyorum.

Eskilerden Fatoş aradı. “56 yaşındayım. Yalnız olmak istemiyorum,” dedi. Araziden, B planından bahsettim. Parçası olmak istediğini, benim hep bir şeyler başaracağıma, onun kurtuluşunun da benden geçeceğine inandığını söyledi. 10 yıl önce de söylerdi böyle şeyler. “Sen hep büyük şeyler başaracak biri olarak göründün bana.” Neden acaba? Fatoş, yalnızlığı seven, kendine yeten, çalışkan ve yalnız bir anne. Virüs ve dünyanın hali, hepimizi değişime zorluyor. Bir şeyler başaracağıma dair inancın umarım doğrudur Fatoş.

Öte yandan... Babamın parası, onda da yanılmalı bir güç uyandırmış olmalı. Başaracağım şeyin babamın parasıyla olup olmayacağını bilmiyorum. İyileşmemi onun parasıyla gittiğim terapiye borçluyum. Ama asıl asla dinmeyen arayışına, çabama, kararlılığıma ve çocuğuma. Para ancak bir araç, motivasyon değil. Hâlâ babama borçlu olduğumu düşündüğümü fark etmem ilginç. Kim kime ne borçlu acaba? Bütün yaralarımızın ve acılarımızın sebebi oyken.

Neye kararlı olacağım konusunda karasızım.

Burada olmamalıyız, gitmeliyiz duygusundan kurtulmak yerine ona kulak vermek istiyorum. Neden odaklanamıyorum? Sanki zaten sebep malum. Bu evde güvende değiliz! Çocuğumun kâbusları, yaşadıkları ne anlatıyor? Herhangi bir yerde hiç güvende olduk mu peki biz bugüne dek?

Öyle bir yere gitmeliyiz ki, orada, ben korkusuzca yazıp paylaşabileyim, online terapilerimizi güvenle yapabilelim, yalnız olmayalım, sohbet, kahkaha, gözyaşı ve duygularımızı paylaşabileceğimiz, birlikte ağaca, gökyüzüne, ateşe bakabileceğimiz insanlarla bir arada olalım. Benim için bu hayatta en önemli şey çocuğumun ve benim iç huzurumuz ve mutluluğumuz.

O kadar uzak ve güvenli bir yerde olmalıyız ki, o on iki soruyu korkusuzca arayıp annemle babama tek tek sorabilmeli, kendi cevaplarını rahatça söyleyebilmeli, kardeşimle istediğim gibi konuşup ona her şeyi anlatabilmeliyim. Ne hayal ama.

HAZ kapısından girdikten ve muhteşem danstan sonra programı takip edemedim. Çocuğum sürekli kâbus gördüğü, güvende hissetmediği, hiçbir bağımız olmayan bu yeni evde, Batı'ya ve yerini bilmediğim Doğu ve Asaf amcaların evlerine yakın olduğumuz için haz alacak bir durum yoktu benim için. Benim henüz GÜVEN odasında çözemediğim bir dolu şey varken... Kendime daha çok güveniyorum yine de çocuğumla hayatımızın ihtiyatlı bir güven tarafından kucaklandığını düşünüyorum. Bizi sarmalayan hiçbir şey yok.

Belki eşyalarımızı gidebilecek gibi hazırlarsam daha iyi hissederim.

Çocuğum ne başarmalı? Dersler ne kadar önemli? Doğada yaşarsa nasıl olur? Müzik hayatı devam eder mi doğada? Ona istekleri konusunda ne kadar alan açabiliyorum?

Nerede nasıl daha mutlu oluruz? Bu soruya 46 senedir kalıcı bir cevap bulamamış biriyim ben.

Yetişkin insanı çocuktan ayıran en önemli şeylerden biri doğru seçimleri yapabiliyor olması değil mi? Görebiliyor ve seçebiliyor olması!

03 Mayıs 2020

Kömür mücevhere dönüşmek için yeterli bir zaman bekler. Mücevher? Ne zaman bu kadar büyük bir beklenti içine düştüm ben? Ya da ne zamandır bunun farkındayım? Farkında mıyım? Yoksa mücevhere dönüşme umuduyla beklemek ben miyim?

Kendime öfke ve korkuyla bulanmayacak net bir görme gücü diliyorum. Sonra da edindiğim bilgi ve tecrübeleri tutabilmeyi, üzerimden dökülüp gitmelerine artık izin vermemeyi, onlardan yararlanabilmeyi.

Geçmişte bana yaptıklarınız artık önemli değil. Bir daha canımızı acıtmanıza izin vermeyeceğim. Koca bir ömür boyu size vermiş olduğum değer iyi hiçbir şey ifade etmiyor, sadece kötülük getiriyor.

Dün meditasyon sırasında ağlayarak fark ettim, Bilge'ye söylemediğim önemli bir şey var.

“Bilge, ben artık hatırlıyorum ve senin de zor şeyler yaşamış olduğunu, seni koruyamadığımı biliyorum.”

“Kötü şeyler mi yaşamışım?”

“Evet, büyük zorluklar atlattın. Sen de zamanı geldiğinde hatırlayacaksın. Şimdi ben sana bir tek şunu söylemek istiyorum: Seninle gurur duyuyorum. Onca zorluğa ve kötülüğe rağmen hayatta kaldın, yaşamaya devam ettin. Tertemiz kalbinle, güzel varlığınla yapabildiğinin en iyisini yaptın her zaman. Zorlandığımı biliyorum. Senin de iyi bir terapistle gitmen gerekiyor. Terapi sürecin bittiğinde bir sürü şeyi nasıl kolay yapabilir hale geldiğini görerek şaşıracaksın.”

Sormadı ne yaşadım ben diye. Anlatamayacağımı o da biliyor belki. Ya da duymaya hazır olmadığını. Doğası bile mümkün değil ki. Bir çocuk nasıl anlar ve nasıl yorumlar ki bunca sapıklığı!

Artık hiçbir önemi yok, diyeceğimiz günü ipe çekiyorum.

Bugün beni yeğenim Berk aradı. Kardeşim Baran da yanındaydı. Berk beni aramak istemiş. Bir sürü komik yüz resmi koyup durdu yüzünün önüne. En sevdiği parlak yüzlü çocuk yüzüymüş. Sorunca öğrendim. Yoksa hiç konuşmuyordu. Baran ikide bir, “Konuşsana, yoksa hala kapatır telefonu,” diyordu. “Kapatmam,” dedim. Orada olmaya çalıştım. Gülümsedim. En uyanık, farkında ve gören halimle baktım ona. Tilki suratı yaptı suratını, ben de ona Küçük Prens'i, onun tilkiyi nasıl evcilleştirdiğini anlattım. Bilmiyormuş Küçük Prens'i. Tilki izin verene kadar Küçük Prens her gün uzağında oturuyor, ancak tilki izin verdiği zaman ona yaklaşabiliyor, dedim. Bana kardeşi Burak'ı göstermek için yukarı çıktı. Zeynep ile selamlaştık. “Halam diyor Berk hep. Seni hiç unutmadı Çağla. Seni çok seviyor,” dedi. “Ben de onu çok seviyorum,” dedim. Sonra Zeynep gitti. Berk sanırım annesinin telefonundan birisini aradı. Bir adam sesi, “Üstündeki tişört sarı-kırmızı mı? Beğenmedim, çıkar onu,” dedi. Berk, “Hayır, çıkarmıcam,” dedi. Erkek sesi bir iki kere çıkar dedi. Berk aşağı, Baran'ın yanına indi. “Kimdi?” diye sordum. “Kayınpederim olmalı,” dedi kardeşim. Babamdan genç, 65 yaşındaymış Zeynep'in babası.

Berk. Bugün beni aradın. Yeğenim. Bana anlatmaya çalışıyordun belki, kurtaracaksan bir tek sen kurtarabilirsin beni diyordun sanki. Acele et, cesaretli ol hala.

Bugün Bilge bana ilginç bir soru sordu, “O öyküde suçluya suçunu iade etmek demiştin. E peki sen babanı şikâyet edecek misin?” İnternette bir siteye küçük bir öykü yazıp yollamıştım. Karavanla gezerken tanıştığı insanlar arasında ört bas edilen bir olaya şahit olan bir gezginin hikayesi. Şahitliğin suça dahil olmak olduğuna dair bir dayatmayla onlardan biri olduğu söylenen, onlara katılmaya davet edilen gezgin, bir süre bocalasa da bu tuzağa düşmüyor, kaçmayı başarıyor ve doğru polise gidiyordu. Ona da okumuştum.

“Biraz daha güçlenmeliyiz önce canım. Zaman aşımı diye bir şey var hukukta. Çok geçmişte olmuş şeyler benimkiler. Suç ispatlanabilir mi bilmiyorum ama bir gün kesinlikle şikâyet edeceğim.”

Kararlılık haftamdayım. Bugün meditasyonum sırasında bir kenara ayırdığım Batı’yı da fırlatıp attım. Kardeşimi ve annemi koydum yerine. Avatar’daki Zuko gibi hissediyorum. Everest ismini temizleyip taşımaya devam edeceğim. Soyadımı değiştirmek değil temizlemek istiyorum ben.

Facebook’ta yıllar önce soyadımı değiştirip adımı ‘Çağla Soyadıyok’ yapmıştım. Doğu’yla Batı aramışlardı ayrı ayrı.

“Babamın soyadını taşımak istemiyorum,” demiştim.

“Ama o bizim de soyadımız,” demişti Doğu, “Bize ayıp olmuyor mu?”

Yıllarca öyle kaldı soyadım facebook’ta. Bilge doğunca ‘Çağla Bildarma’ oldum.

24 Nisan günü çocuğumun geçirdiği krizin Pronet kaydını bulamıyorum. Ses özelliğini açmıştım, oysa ses kapanmış. Ses olmayınca görüntüden bir şey bulmak mümkün değil. O gün çocuğumun yazdığı pis herifli yazısını da bulamıyorum. Neden? Ben mi yok ettim onları? Delil yok eden bir parçam mı var? Bilge, ya sen? Utanarak o kâğıdı yok etmiş olabilir misin?

04 Mayıs 2020

Bilge kâbus görmeye ve evde birileri var diye korkup ikide bir benimle evi gezmeye devam ediyor. Hiçbir terapistten doğru düzgün cevap alamıyorum. Çaresiz hissediyorum.

05 Mayıs 2020, Salı

Kararlıyım. Hayatımız sadece sorumluluklarla değil biraz da neşe ve yumuşacık tatlı sevgi paylaşımları ile dolacak. Evet, sabrımızı zorlayan çok fazla şey var. Bilge, hiç hak etmediği kötü şeyler yaşamış masum, tatlı, tertemiz bir çocuk. Sesini, hareketlerini kontrol edemediği, kolayca anlayıp yapabileceği şeyleri bir türlü beceremediği zamanları kim benden daha iyi anlayabilir ki!

Bu sabah tatlı bakışı ve şefkatli dost sesiyle kısacık “anne” deyişi içimi ısıtan en güzel hediye idi. Yapabilirim çocuğum, her ne olursa olsun neşeli, şarkılı, şakalı, sohbetli anlayışlı ve sevgi dolu bir anne olabilirim. Sana iyi gelebilirim. Benimle yaşamak mutluluk olabilir. Başaracağım, göreceksin.

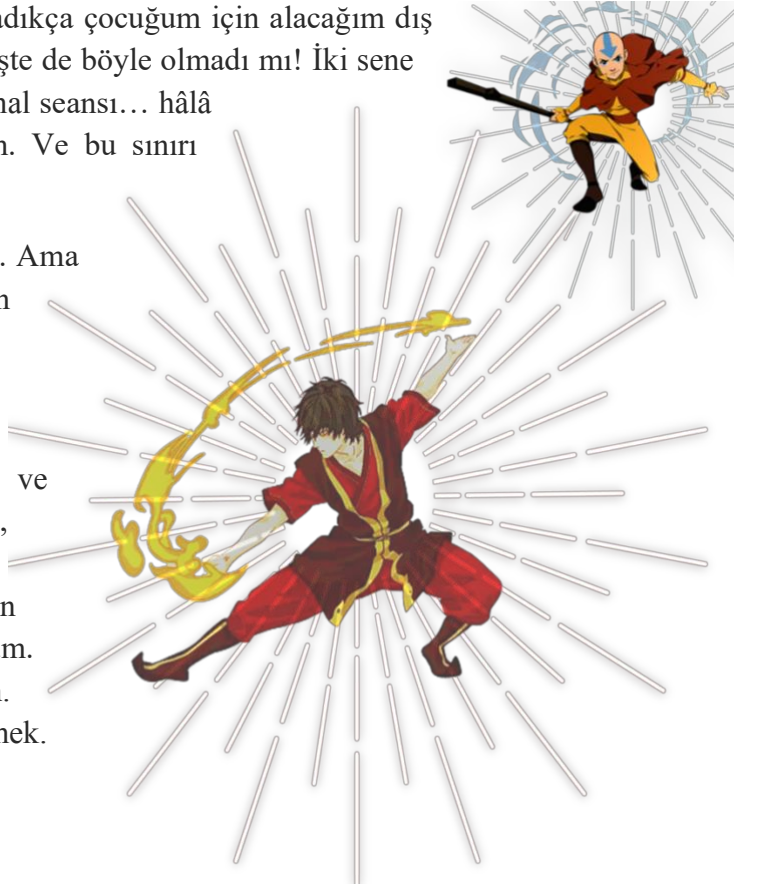
Geçmişimle korkusuzca ve kararlı başa çıkamadıkça çocuğum için alacağım dış yardımlar hep sınırlı kalacak biliyorum. Geçmişte de böyle olmadı mı! İki sene düzenli terapi, iki ayrı terapist, onca NeurOptimal seansı... hâlâ aynı sorunlarla boğuşuyor. Onun sınırı benim. Ve bu sınırı kaldırmaya kararlıyım.

Kendimi iyileştirmek ömür boyu kararlılığımıydı. Ama çocuğumu şifalandıracak asıl kişinin ben olduğunu yeni görebiliyorum.

Birlikteliğimizin sınırlarını kaldırdığımızda ve hazır olduğumuzda dışarıdan yardım geleceğine, şu anda ulaşmak için uğraşıp durduklarımdan çok daha yararlı bir destek olacağına, o yardımın gerekli kabul ile kucaklanacağına inanıyorum. Yeterince yardım aradım, diledim, çabaladım. Olmuyor. Henüz zamanı değil demek. Kabulleniyorum.

Elif aradı bugün. Fatoş’la konuşmuş, o da arazi işinde olmak istiyormuş. Uzun uzun analizler yaptık. Hasan’ın bana âşık olduğundan emin, irdeledi de irdeledi. Madem deyip ben de içimde kalan cümleyi akıttım, “Yardım istediğimde kaçmıştın,” dedim. “Sana yardım edebilecek durumda değildim Çağla,” dedi.

Ben neden Hasan’la telefonda konuşurken şıkır şıkır birbirine çarpan cam bardak sesleri duyuyorum? Hasan alkolik, unutma Çağla diyor o şingirtılar bana, unutma, boş bir romantizme kapılma, sakın.

Bilge'ye rengarenk bir takvim yaptım. Her gün bir saat solfej ve müzik. Kültür dersleri için haftada iki gün Gaye öğretmen gelmeye başlıyor. Haftada bir piyano öğretmeni. Ritmik hocası haftada bir online derse başladı. Her gün 25 dakika online İngilizce dersi. Haftalık programını kocaman resim defterine yazıp rengarenk boyadım. Evde okul işte.

Hâlâ çok zorlanıyor. Ağlıyor, suçluyor, bahaneler üretiyor, çalıştığı zamanı ve miktarı azaltmak için uğraşıyor. Çok tatsız. Tatlılıkla olsun istiyorum, elimden geleni yapıyorum. İki ileri bir geri, düşe kalka ilerliyoruz.

Öğleden sonra yürüyüşe çıktık. Taşındığımızdan beri ilk defa direk sahile inmek yerine sokaklarda dolaşıp yeni mahallemizi keşfe çıktık. İnsanların çoğu maskesiz. Bilge kurallara ve yasaklara sadık. Dışarı çıkmaya ikna etmem bile olay.

Eve döndüğümüzde banyoya girdi. O banyodayken tuvalete gitmem gerekti. Fena ishal olmuşum. Evin içinde dört döndüm, parça parça kaçırdım sonunda hepsini altıma yaptım. Rezildi. Çıkar çıkmaz tuvalete attım kendimi, banyo yaptım. Neden birdenbire ishal oldum?

Bilge 'Stranger Things' diye bir dizi bulmuş, onu seyrediyoruz bu ara. İlla gerilim istiyor.

Bu gece de evi gezdik hırsız var mı diye. Alarmı kontrol ettik kurulu mu diye. Yine de vazgeçiremiyorum gerilim dizisinden onu. Alakası yok, o rahatlatıyor beni, diyor.

Gece uyumadan önce bir kez daha Bilge'yi ve terapistimi ikna etmek için ne yapabileceğimi düşündüm. Ne dava ne psikiyatrist, hiçbirisi umurumda değil. Çocuğumu mahkemelerde yıpratmak istemiyorum. O iyi olsun, yaraları iyileşsin, artık korkmasın yeter bana. En doğru kişi her şeyi bilen terapistim. Neden kabul etmiyor sanki? Kabul etse Bilge'yi de ikna ederdi. Hani kabul etmiştim, doğru zamanı bekleyecektim, hani?!

Çocuğum iyi olsun. Yeter ki o iyi olsun. O isterse bir gün, birlikte çatan çatana savaşırs suçlulara suçlarını iade ederiz. Şu anda tek önemli olan onun iyi olması, hep daha iyiye gitmesi, güvende ve güçlenerek büyümesi.

06 Mayıs 2020, Çarşamba

Kurtarmak! Herkesi kurtarmak zorunda hissediyorum. Öyle ki Batı'yı bile hayal kırıklığına uğratmışım sanki. "Aramızdaki tek iyi sendin belki de." Batı, dünyaya bakan dış yüzünde kötü, ama içinde kendini iç duvarlarına çarpa çarpa acı çeken, "kurtarın beni," diye bağırان bir kurban. "Senin tek günahın unutmak, unutup unutup durmak." Sen en küçüğümüzdün Batı. Ben hep seni teselli edermişim. Şimdi anlıyorum bu sözlerin anlamlarını. Küçükken, nasıl da üzülmüşüm senin için Batı. Belki de sana sözler vermiştim, kurtulacağımızı söylemiştim sana. "Git buradan Çağla, kaç git.

Uzaklaş. Gidebildiğin kadar uzağa git.” Çocuktuk daha. Birlikte gidelim demiştim. “Ben gelemem. Ben ağlarım, unuttun mu? Sen gidebilirsin.” Ah Batı!

Daha o zamandan mı belliydi kimin ne olacağı?

“Çok kötü şeyler olacak. Çok çok daha kötü şeyler olacak.”

Bize gelmeden önce amcam kim bilir neler söylemişti.

Koca bir ömür, upuzun çocukluğum, genç kızlığım, kadın Çağla... Sevgililer, evlilikler... Acı... Anne Çağla... Hep daha çok acı...

Kızıltoprak’tan bir anı parladı seansta. Ben yerde oturmuş ağlıyorum. Perişan haldeyim. Bilge yanıma gelmese hatırlayamayacağım bir an. Bacaklarım açık yerde oturuyorum, öne eğilmiş ellerimi yere vura vura ağlıyorum, saçlarım darmadağınık önüme dökülmüş. Bilge gelip sağ bacağıma oturuyor ve gülümseyerek beni teselli etmeye çalışıyor küçük, küçücük, dünyalar tatlısı çocuğum. “Böyle bir durumda nasıl gülebiliyor?” diye merak ettiğimi hatırlıyorum. O zaman şunu fark etmişim, o ağlarken ben de onu teselli etmek için gülümserdim, benden öğrendiği şeyi yapıyordu. Emekliyor muydu, yürümeye başlamış mıydı? Henüz konuşamıyordu. Güneş gibi gülümsüyordu, ılık ılık.

Çocuğum yıllarca gördüğü her erkeğe “de-de” dedi. Ne ben ne de bir başkası ona “dede”yi öğretmişti. Bildiğim kadarıyla!

Yalnız olmamak için gelmişim İstanbul’a. Ne kadar büyüklerdi, güçlü, başarılı, kuşatan... ilginç, toplumsal yüzlerinde eleştirecek hiçbir şey yoktu gözümde. Bu kadar mükemmeller mi gerçekten? Babamın sağlayamadıklarını amcamın sağlayacağına dair bir inancım olmuştu.

Peki bunca korkunç şey yapan insanları nasıl, neyle aklıyordum? Sadece aile özlemi olamaz. Babam para, ev, araba vermişti. Ya amcam? Kuzenlerim? Onları neyle aklıyordum? Annemi ve babamı kötülerken bile kuzenlerime ve amcama neden toz kondurmuyordum? Ailem sadece maddiyatta vardı, manevi eksikliği, asla alamadığım onay ise dinmeksizin kanayan bir yaraydı. Kuzenlerim, amcam, yengem, onlar bu eksiklikten besleniyor, bana alışık olmadığım kadar onay cümlesi saçıyorlardı sıcacık cümlelerle.

Ebeveyninin sevgi ve onay vermediği çocukların dışarıda istismara açık ve savunmasız olmaları işte tam olarak böyle bir şey. İki güzel söze yıllarca her şeyini teslim edebiliyor çocuklar, gençler, ben.

07 Mayıs 2020

Ben benim. Sen sensin. Herkes kendinden sorumludur! Ve elbette çocuğundan. Başka kimsenin sorumluluğunu taşımak zorunda değilim. Ne çok taşımışım. Gerçekte kim olduğumu, ne olduğumu hiç ama hiç ama HİÇ bilmiyordum.

Kurtarmak! Sürekli birilerini kurtarma arzumu, birini saplanıp kaldığı kötü sevgilisinden ayırmak, öbürünü depresyondan çıkarmak, birini yapamadıkları için kahrolmaktan kurtarmak, hep birilerini içinde bulunduğu acılı durumdan kurtarmak, kurtarmak... Asıl kurtaramadıklarımın vebaliymiş meğer.

Dün Ayşegül ile konuşurken onu duyuyor, görüyordum. Küçük kız neşesi ile bir zamanlar nasıl güzel bir enerjisi olduğunu hatırladığını söyleyip, “Bir şey yapmak istediğimde öyle bir inanır ve öyle bir enerjiyle anlatırdım ki, birileri etkilenir, hep benim dediğimi yapardık,” dedi. Uzanıyordu. Üzerine ince bir örtü almıştı. Beni aradığında böyle gevşemiş bir haldeydi. Samimiyete değer verdiğini biliyorum. Dürüst olmaya değer verdiğini de.

“Sen bunu hâlâ yapabiliyorsun Ayşegül. Sihirli Kamplar’ı nasıl başlattığımızı hatırla. Benim motivasyonum seni içinde bulunduğun bunalımdan kurtarmaktı. Sizi köye çağırmam, kamp organize edebileceğimizi söylemem, senin yakın olduğun şeylerdi. Senin motivasyonun da özlediğin heyecan ve etkileşimdi. Şimdi fark ettiğin yüksek enerjili haldeydin.” Sustuk bir süre. Söylediklerimden çok hoşlanmadı ama takılıp kalmak istemiyordu sözlerime.

“İşte, sürdürülebilir değil,” dedi sonra.

Ne acı, haksız sözler söylemişti bana. Birlikte iki kamp organize etmiştik. İlkinde öğretmen oydu. Sahnedeydi, muhteşemdi, hayrandım. İkinci kampa başka bir öğretmen çağırmiştık. İkimizin de tanıdığı bir masalcı davet etmiştik. Organizasyonu yaparken daha baştan geri çekilmiş, bir iki telefon açmaktan bile kaçınmış, sonra da kampa gelemeyeceklerini söylemişti. Çocuklarımız için istemiştik biz bu kampları, bunun için uğraşmışım onca, ayarlamalar, hesaplar, internet sayfası, duyurular, telefonlar, rezervasyonlar, yerleştirme, yemek, program... Hiçbir şey yapmadığı halde çocukları alıp sadece otel parasına gelmesini teklif etmişim. Eğitim ona ücretsiz olacaktı. Masalcı öğretmenimiz ile geçmişi ve arkadaşlıkları benden daha derin olduğu için işin büyük kısmını yaptığını var saydığını çok sonra anlayacaktım. Kampa gitmek üzere minibüsümüzle onlara gitmiştik, köye yolculuğumuz sırasında gayet iyiydik. Otele yerleştikten ve insanlar gelmeye başladıktan sonra, kamp boyunca mesafeli duruşu kalbimi kırmıştı. Ayrılır ayrılmaz bana can yakıcı, öfkeli bir e-posta yazmıştı. “İstanbul ellerinde bu benim yaptığımı büyük paralar ödüyorlar,” yazmıştı. Sihirli Kamplar’ın sihiri benim için orada bitmişti. Benim istediğim kamp organize etmek değildi. Bunu ona defalarca söylemişim. Çocuklar bir arada olsun, biz keyif alalım, bir de Ayşegül Didim’e taşındıktan sonra hiçbir şey yapmadığı için mutsuz hissetmekten kurtulsundu. Bu olaydan sonra dostluk anlayışını sorgulamış, bende uzaklaşmışım. Bir sene sonra aramıştı. “Biz bir aile gibiyiz. Kopamayız. Çocuklar sizi görmek istiyorlar. Yunus, Bilge ve seninle görüşmek istiyor,” demişti. Bir iki kere daha aradığında

çocukları çok özlediğimiz için buzlar erimişti. Yunus sağlamıştı bunu biliyorum. Ayşegül'ün en sevdiğim yanı anneliği olmuştur hep. Çocuklarını dinlemesi ve sevişi. Yazları Datça buluşmaları böyle başlamıştı.

“İçimde hiçbir hayal bulamıyorum ben,” diyor.

8 Kapı'ya o da katılsın istemiştin. Program bitişinde bir masal anlatması karşılığında ücretsiz katılması için hocayla konuşmuştum. Mutluyum bundan. Paylaştıklarımızın içeriği gittikçe derinleşti. Ayşegül'ün bu kadar açıldığını ve hatta dinlediğini hiç hatırlamıyorum. Kararlılık haftamızda hayallerimizi irdelememizi istemişti hoca. Ne diyeceğimi bilemiyorum o böyle deyince. Benim hep bir sürü hayalim olmuştur. İnsanların hayal kurmamasına her zaman şaşırışımdır. En iyi bildiğim şeydir hayal kurmak. Her zaman hayalini kurduğum bir şeyler vardır. Peşlerinden koşarım. Ama onları tutamam! Her şey kum taneleri gibi parmaklarımın arasından kayıp gider. Sonunda insanlarla ilişkili kalabalık hayallerimden vaz geçip sadece çocuğuma ve yazmaya adadım kendimi.

Eskiden yazacağım mekanlarla ilgili hayallerim olurdu. Doğada yazmak en büyük hayalimdi.

Henüz meditasyonumu yapmadım. Akşam Murat Gülsoy'la yazı atölyem var. Devam etmek istemiyorum. O da aksi gibi tam sohbet modunda, hazırlanmış, kendini salmış, beni aramış. Birden kırılganlığım akıyor ağızından, “Sen de böyle söylüyordun. Elif de aynısını söyledi. Yanımda olup beni taşıyacak halde değilmiş onu çağırdığımda. İhtiyacım olduğunda yanımda olacak insanlar lazım bana. Ben nasıl siz bana ihtiyaç duyduğunuzda koşa koşa geliyorsam, siz de yapabilin istiyorum.”

Sustuk. Ayşegül'ün bir gözyaşına uçarak ona gitmişimdir. İlk tanıştığımız sene eşiyile sürekli kavga ediyorlardı, çocukları çok mutsuzdu. On altı saat donmuş otoyolda yavaşça direksiyon sallayıp arada benzinliğe çekip geceyi geçirdiğimiz uzun bir yolculuktan sonra harika bir yılbaşı geçirmiştik hep birlikte. Ayşegül çok sarhoş olup eşiyile geçmişi irdelemeye başladığında elimden geldiğince dinlemiştim. O nasıl hatırlıyor bu anıyı? İstanbul ellerinde buna da para ödeniyor mu acaba?

“İnsan ister istemez kızıyor senin maddi olarak bu kadar rahat olmana,” yazmıştı mektubunda.

Kimse acılarının küçümsenmesini istemez. Para ve zenginlik, yokluk öfkesiyle kör bir acımasızlık yaratıyor diğerlerinde. Yalnızlaşmanın en anlaşılmaz, gizemli yolu, insanlar arasına karışıp para için çalışmadan, sırf kullanıldığın için ve tadına varamadığın bir maaş bağlanması. Oropsu olsam daha itibarlı, alın teri ortada. Çalışsaydım, herhangi bir işim olsaydı, kendi irademle varlık gösterdiğim bir yere ait olurdu. Kimse de sinir olmazdı bana. İnsanlarla aramda böylesine bir boşluk, bu uçurum olmazdı.

Kurtarıcı benlik parçamla karşılaştım bugün. Birilerini kurtarma aşkıyla yanmayı bıraktığım gün artık kurtarılmayı da beklemediğim gün olacak belki. Ne arkadaşlarımı ne de aile bireylerimi kurtarma ihtiyacı duymak istiyorum artık.

Batı için ağladım dün yine seansta. “O en küçüğümüzdü.” İnanılır gibi değil! Bir türlü yeniden hatırlayamıyorum Batı'nın Asaf psikopatıyla Sultan yengeyi evime çağırdığında neler olduğunu.

“Kaç Çağla, git buradan, çok uzaklara git,” diyen Batı tüm hatırladıklarımı kapatarak önüne geçmiş durumda. O yaşasın içimde, kötü olanlar yok olsun istiyorum.

Sonra birden... Sultan yengenin sesi, “Çağlacığım... Aaaaaa...”

Batı’nın sesi, “Gelsinler mi Çağlacığım? Emin misin?”

Asaf’ın sesi, “Getirin şunu da bir bakalım!” ŞUNU?

Hareketsiz anlık görüntüler.

Yerde oturmuş açık bacaklarımın arasında ellerimi yere vuruyorum. Saçlarım dağınık, göz yaşı akıtan yüzümü kapatarak yere doğru sarkıyorlar. Tesellisiz bir biçimde ağlıyorum. Ne kadar zaman böyle dövünerek ağlıyorum bilmiyorum. Bilge’nin gelişiyile sakinleşiyorum. Onu görmeye başlayarak. Bakışlarımı yakalayan çocuğum, bebek çocuğum, yürüyebiliyor mi, sağ bacağıma oturup bana gülümsüyor, elini saçıma sürüyor acemice. Annesini teselli etmeye çalışıyor. Annesi ağlamasın, gülsün istiyor. Kendi acısını unutup annesini... yavrum. Çocuğum. Benim güçlü, cesur, muhteşem çocuğum.

“Tamam çocuğum, tamam. Sen beni böyle uyar bağırdığımda. Bana bağırıyormuşum gibi gelmiyor ama sen beni uyar. Dikkat edeyim ben de. Tamam çocuğum, tamam bu bağırma, tamam, bağırmayacağım, dikkat edeceğim.”

Bir de o şarkı... “Beni mecnun ettin. Sen de olasin... Allahtan bulasin.” Bir an önce Allahtan bulsan iyi edersin amca. Tüm dünya senin ne ahlaksız, pislik, sadist, aşağılık, çocuk ve beyin tecavüzcüsü, pedofil, ensest bir şeytan olduğunu öğrenmeden.

Yazdıklarımı insanlıkla paylaştığım gün çok çok güvenli bir yerde olmalıyız çocuğumla. Korkacak hiçbir şeyimiz olmamalı. Yasal süreçlerle uğraşamam ben! Avukat bir aileyle, onların akıl sır erdiremeyeceğim yöntemleriyle ve silahlarıyla savaşamam. Benim silahım kalemim. Ne yapacaksam kalemimle yapacağım.

Terapistim bana, kendisi profesör olsa da sistemin psikiyatrist gibi bir hekimi daha ciddiye alacağını söylediğinde içimde bir şeyler kopmuştu. Dün de bana defalarca, “Hiçbir şey yapamazsın,” dedi. Çocuğum ve kendimle ilgili yasal geçerliliği olan, ispatlanabilir kurbanlık göstergelerimiz olmadan diğer çocuklar için suç duyurusunda bulunmam hiçbir işe yaramazmış. Çocuğumu bu işe bulaştırmadan diğer çocukları kurtaramazmışım. Beni yavaşlatmaya, sabırlı olmaya, güçlenmeye zorluyor aslında biliyorum. Ama çocuğumu karıştırmadan diğer çocuklarla ilgili bir şey yapamayacağım konusuna ikna olamıyorum.

Her yazdığımın bir kopyasını ona veriyorum. Bana her şekilde yardım etsin istiyorum. Çıkalım kurtulalım. Keşke gelip bizimle yaşasa hatta. Her şey bitene kadar durmaksızın bir terapi içinde olsak. Bu kadar çok acımasa.

Kendimle ilgili fark ettiğim onca şeyden sonra ona o kadar minnet doluyum ki, herhangi yasal bir çürütme bana masal. Bana beni verdi. Çocuğumu anlama, görme şansı verdi. Yıllardır fellik fellik aradığım kurtuluşa doğru giden yolu artık görebiliyorum, o aydınlattı. Borçlu olmadan gelen bu özgürlük insanın içini ısıtıyor.

Kötülüğü anlamaya çalışırdım hep. Esas kötüye uysal uysal kapımı açarmışım. Cehennem ateşlerinde acı çılgınlıklar içinde şeytanla raks ettikten sonra kötülüğün gücüne dayanamayıp unuttur, sonra daha küçük kötülükleri büyütüp anlamaya çalışarak oyalanırken, kendimle konuşmaya, kendime bir şeyler anlatmaya çalışmışım. Küçük kötülükleri anladıkça affedebilince cümleten kötüyü aklar olmuşum şuursuzca. Marazlı iyilik.

Kendime anlatmaya çalıştıklarıma, kendime bıraktığım ipuçlarına rağmen kendi başıma bir türlü diğer gerçekliğimle buluşamadığım için anne olduktan sonra durmaksızın ehil bir el arayışım... Sonunda buldum. Bana uzanmış ehil el, iyi ki varsın.

Güvenliğimiz önemli diyerek sadece benim ve çocuğumun iyileşmesini ve bu şekilde devam etmeyi seçmek de mümkünmüş.

Ya Almina, Sancar, Berk, Burak? Sonraki nesiller?

Ya ben aynı davranış kalıplarının içine düşmekten kurtulabilecek miyim?

Çocuğumun yaralarını iyileştirip, aldığı tüm hasardan güçlü ve sapasağlam çıkmasını başarabilecek miyiz?

Dün... Çocuğumu da terapistimi de çok zorladım terapiye başlasınlar diye. Yok, ikisi de istemiyor.

Eve döndüğümüzde saat 17:00'di. Yemek yedik.

“19:30'da ikimizde bilgisayarların başına geçeriz. Sen solfej ödevini yap, ben meditasyonumu.”

“Yedide!”

“Olmaz.”

“Bağırma.”

“Ne bağırması. Bağırmiyorum.”

“Bağırıyorsun.”

“Beni dinlesen olmaz mı? Bağırıldığımı söyleyerek konuyu dağıtıyorsun.”

“Bağırıyorsun.”

“Bağırmıyorum!” Bağırmıştım işte. O da bağırarak odasına gitti.

Peşinden gittim. “Gel çalışalım.”

“Ne?”

“Ödevin belli. Ölçüler, gamlar... Bir gam, mi minör.”

“Öyle mi? Hangi ölçü?”

“Yolluyorum şimdi.” WhatsApp’tan yolladım. İşte tam o sırada aradı Ayşegül. O gevşemiş, ben gerim gerim. Sonunda, “Kapatmam gerek,” dedim, “Belki yazı dersinden sonra 22:00 gibi konuşuruz.”

19:15’te Bilge geldi, meditasyonumun bitmesine 5 dakika kalmışken, “Ben geçiyorum bilgisayara,” dedi. Saate baktım. “Buçuk olmamış. Görmüyor musun?”

“Bağırma!” “Bağırmıyorum ki. Neyse...” Meditasyon yapıyorum sözde. Susuyorum. “Şafak’ı arayıp seni şikâyet edeceğim,” diyerek içeri gidiyor. Aramış gerçekten terapistimi, konuşmuşlar.

Murat Gülsoy’un dersi, ilk ders, meğer 19:00’da başlıyormuş. Geç girmiş oldum. Ders boyunca defalarca kendime baktım, uzun uzun inceledim yüz ifademi.

Artık neysem oyum. Kendimle bütünleşiyorum. Çatık kaşlarımı yumuşatmaya çalışmıyorum. Sadece dinliyorum. Ara sıra not alıyorum. Bir ara hocanın şöyle dediğini duydum, “Efendim, bir şey mi söyledin Çağla? Ya da söylemek istedin?”

Şaşakaldım. Hiçbirimizin sesi açık değil ki! Amfi dersi verir gibi. Başka bir Çağla mı var grupta? Evet var. Hoca hızlıca toparlanıp, hiç öyle bir şey dememiş gibi devam etti, ben de öyle yaptım. Kaşlarımın daha da çatıldığını fark ettim. Diğer Çağla sesini açtı belki, sonra kapadı.

Hasan’la konuşurken şingır şingır bardak sesleri devam ediyor. Sen duymuyor musun, diye sorup duruyorum. Yooo, diyor, bardak şişe yok ki burada. Yok mu gerçekten? Şuursuzca içiyor olabilir mi? Ayan beyan duyuyorum, sanki hareket halinde bir aracın arkasında bir kasa şişe var, birbirlerine çarpıp duruyorlar.

Dersten sonra terapistimin mesajını gördüm. Aradım. Geç olduğu için çok çaldırmayacaktım. Hemen açtı. Çalışıyormuş. Bugün yaşadıklarımızı tam anlatamadım, denemedim de. Gerek yoktu, önemli noktayı hemen yakalamıştı zaten, “Bilge bağırıldığını söylüyorsa öyle hissediyordur.” Bunun üzerinde durduk. “Tamam çocuğum...”

“Çok anaçsınız,” dedim. “Sen daha anaçsın,” dedi. Ne demek istediğini sordum. Açıklamadı. “Ben senin anneliğini beğeniyorum,” demekle yetindi.

Telefonu kapattığımda Bilge gelmişti. Özür diledi. Ben de özür diledim, “Ben bağırdığımı düşünmüyorum ama demek ki sana öyle geliyor. Bu önemli. Beni uyar ve ben de daha çok dikkat edeyim canım,” dedim. Terapistimin önerdiği sihirli cümleler. Duyulmak istiyor demişti. Ben kendi duyulma arzuma boğulmuş onun ihtiyacını görememiştim. Yetişkin olan benim oysa, ben. Ben bir yetişkinim! Anneyim ben. Kadınıam. Yazarım. İşte kararlılık haftası sorularımdan biri daha cevaplandı: Ben kimim? Bunlara hakkını versem yeter bana.

Çok fazla yazmak istediğim şey var. Acele yazınca eksiklikler oluyor...

Bugün kitaplarımız geldi. Bilge yanımda oturmuş Yalınayak Gen 5’i ikinci kez okuyor. Yeni Genleri bekliyor iki haftadır. Yalınayak Gen 6 çıktığı gibi bitmiş.

“Hani filmde biri birini tehdit eder ama bir şey olmaz. Kimse ölmez, kan çıkmaz. İşte ben öyle filmleri seviyorum.” Çocuğumun film tercihini bu şekilde anlatıyor.

Artık seni aklayamıyorum Batı... Onca ağlamana, özürler dilemene rağmen yaptıkların kabul edilebilir, affedilebilir şeyler değil. Annenle babanın evime gelmelerine vesile olman, beni bağlaman, boş bir silaha çocuk gibi aldanarak vahşi bir faile dönüşüp yaptıkların... Senin de Allah belanı versin!

08 Mayıs 2020

Dün gece yine kâbus gördü çocuğum. “Seninle uyuyabilir miyim?” diye geldi yanıma. Geçen gün mutfakta gördüğü adam bu sefer salondaymış. İkimizi de halatlarla bağlamışlar, tekli koltuklarımıza oturtmuşlar. Adam L koltukta oturuyormuş. Yüzünde gülen beyaz bir maske varmış. Elinde de bir tabanca. Tabancayı tavana doğru kaldırmış ve tetiği çekmiş. O anda sıçrayarak uyanmış.

İki gece önce de rüyasında su içmek için giderken mutfak kapısında bu adamla karşılaşp sıçrayarak uyanmıştı. O bu kâbuslarını anlatırken gece uyanıp tualete girip çıktığımda salonda bir adam görür gibi olduğum an çakıyor zihnimde. Yandan gördüğüm karaltı halinde öne eğilip kamburlaşmış gövde, yerde duran birini tutmak için eğilmişti sanki. Duruşu, düşününce, Stranger Things dizisindeki canavarın kambur duruşuna benziyor. Karanlıktaki gölgeler. Salona gittiğimde bir şey yoktu elbet.

İçim ürperiyor çocuğum kâbus gördükçe ve zihnimde uyanan görüntülerden.

Sürekli bir şüphe. Ne kadarı gerçek ne kadarı bugüne ait, ne kadarı geçmişe?

Stranger Things dizisinde ikinci sezondayız. Will kurtarıldıktan sonra kâbuslar görmeye başlıyor. Bilge için artık bu dizi onun için yaratılmış. Haftalardır kâbus görüyor. Açlık içinde ve sadece benimleyken bir şey olmadığını görmek için seyretmek istiyor. Yalnız seyredemiyor, korkuyor. Varlığım ona güç ve güven veriyor. Teşekkürler canım, binlerce teşekkür bu güvenin için. Will'i doktora götürüyorlar, gördüklerini anlatıyor. Doktor, "Travmatik anılar bunlar," diyor, "Bir sene dolmak üzere. Daha da kötüleşebilir. Hiçbir şey yapmayın. Geçecek." Anne çıldırıyor, "Ne demek bir şey yapmayın!" Anne! Oğlunu kurtarmak için yapmayacağı şey olmayan, polis arkadaşıyla oğlunu kurtarmak için cehenneme giren anne. Çocuğum soruyor defalarca, "Anne, sen de girer miydin oraya benim için?"

"Seni kurtarmak için her yere girer, her şeyi yaparım Bilge." Her şeyi Bilge.

Özdeşlik duygusu dizideki çocuklar arasında dolaşıyor ama ben hep o anneyim onun için. O olayım, onu kurtarayım istiyor, emin olmak istiyor. Tekrar tekrar soruyor.

"Anne, sen de girer miydin oraya benim için?", "Anne, ya buraya?", "Bunu yapar mıydın?"...

Diziyi yavaş yavaş izlemek yerine hafta sonu kapanıp bitirmeli mi acaba? Yoksa böyle yavaş yavaş, her gün 3-4 bölüm seyrederek, kendi anılarımız, çözümlerimiz ve yarım yüzleşmelerimizle daha mı iyi? Nereden buldu çocuğum bu diziyi? "Sınıftakilerden," diyor.

Yalnız olsam bir an önce bitirirdim diziyi. Bir an önce sonunu, kurtuluşları, başa çıkışları görmek isterdim. Bu, "Oğlunu terbiye ederek yetiştirmeye çalışan anne," olmaktan sıkılıyorum. Ne kadar doğrudum?

Nerede benim polis arkadaşım?

Çocuğum uğurlu sayısının 6, ben de 7 olduğuna inanıyoruz. Birkaç senedir böyle. Kardeşimin internetteki isimlerinden birinin sonunda görüyorum 76 sayısını. Zihnimden çıkmıyor bir türlü. Çözülecek gizemlerin sonsuz olduğu duygusu yakamı bırakmıyor.

Batı karşımda, zayıf, suçlu... Benden özür dilemeyi çoktan bırakmış. Babasının karşısında öylesine aciz, eli kolu bağlı bir kukla. Amcamın gücü nereden geliyor? Siyah bir tabanca var. Ölesiye korkutuyor beni ve Batı'yı bu silah. Olan olduktan sonra Batı silahı kapıp babasına doğrultuyor. Esmer pedofil mide bulandırıcı iğrenç Asaf gülüyor, "O kadar aptal mı görünüyorum yoksa sana? Dolu silahı ortalıkta bırakacak kadar aptal! Beni öldürmek istediğini bilmiyor muyum sanıyorsun? Boş o silah. Boş. Çek tetiği de gör."

O silahın gücüyle, o boş silahın demek, az önce yaptıklarını yapmıştı kuzenim. Sonra da o silahla babasını vurmak istemişti. Öyle çok ağladı ki sonra, ağladı, ağladı. Ben Bilge için, o kendi suçu yüzünden. Özürler dileyerek... "Amma ağladınız be," dedi iğrenç iktidarsız pedofil, kendi kalkmayan çükünün yerine oğlunu kullanan aşağılık yaratık.

Sırtımda bir ağrı var iki üç gündür. Omurgamı mı zorladım o tuhaf Kundalini pratiklerini yaparken acaba diye soruyordum kendime. Seansta anladım, ağrıyan yer omurgam değil, omurgamın sağında, sırtımın ortasında. Elimi değıdirdiğimde acıyor. Güçlü bir darbe almışım gibi. Gözlerimi kapatıyorum. Birden sırtıma vuruluyor, yere düşüyorum. Ne yaparsam yapayım çocuğuma ulaşamıyorum, yavruma, bebeğime, minicik daha. Batı üzerimde, ölesiye boğuşuyoruz. Amcam, “Bak hele ne varmış,” diyerek raflarımı asmak için kullandığım hasır halatları uzatıyor Batı’ya. Her yerim bağlı, solucan gibi kıvranıyorum yerde.

Gıpgri bir girdabın içinden çıkıp bu görüntüye yerleşmem çok çok uzun sürüyor. Kulaklarımda bebeğimin, “Çaala anne, Çaala anne,” diyerek ağlaması. Nerede? Neden ağlıyor yavrum? Neler oluyor? Göğsüm öyle sıkışıyor ki büzüşüp kalıyorum. Hasta olabilirim, o an orada covid-19’un öldürücü krizine girip ölebiliyim diye düşünüyorum. Böyle olmalı, bu olmalı. Söylüyorum. Terapistim görmek istemediğim şeyin ne olduğunu soruyor. “Hadi Çağla, yanıdayım, bak oraya. Ne görüyorsun?” Gözlerimi kapatmayı deniyorum. Kapatamıyorum. Trende olduğumuzu, onun da yanımda oturduğunu söylediğini fark ediyorum. “Şimdi kapat gözlerini,” diyor. Maskesini takıp tekerlekli sandalyesiyle yaklaşıyor, elleriyle dizlerime dokunuyor, pıt pıt. “Yanıdayım.” Gözlerimi yumuyorum. Cesaret, hadi. Ağlamaya başlıyorum birden. Peçetelerce ağlıyorum. “Çaala anneeveee.... Çaala anneeveee....” Hiçbir şey yapamıyorum. Solucan gibi kıvranıyorum yerde.

“Ne görüyorsun Çağla?”

Batı ve amcam, çocuğum, bebeğim.. Çaresizliği kabullenmiş canı acıyan bir ağlayış. Çaala anneeveee. Çağla mısın, anne misin, her ne isen.... Kurtar beniiiiiii...

Batı ağlayarak koltuğa atıyor kendini. Gözyaşları içinde sürekli, “Özür dilerim,” diye sayıklayarak diz çöküp beni çözüyor. Çocuğuma koşuyorum. Sarılıyorum. Ağlayarak sarılıyoruz. “Bebeğim, bebeğim...”

Sultan yengemi duyuyorum, “Çağlacığım, iyi ol, iyi ol ki bebeğine bakabilesin. Olur mu canım?”

Asaf pisliğinin sesi, “Amma ağladınız be hepiniz!” Ne bekliyordun hayvan herif. NE!!!

“Anne, sen de girer miydin oraya benim için?” Evet, her yere girerdim ama ya orada olup da bir şey yapamamak? Eli kolu bağlı...

Sabah uyandığımda ilk hissettiğim sırtımdaki yumruktan ağrıydı. Dün seansın sonunda geçmesine şaşırdığım ağrı geri gelmişti. Babamın yaptıklarından sonra amcam ve kuzenim... çok çok fazla. Benim için çok fazlayken ya çocuğum, o minicik, hayata yeni başlamış tertemiz masum yavrum için?

Dün yeni piyano öğretmeni gelmişti. Ders sırasında Bilge salona gelip kolonya ve maske almış, “Anne öğretmen öksürüyor,” demişti. Destek olmak için buzdolabına koyduğum minik ozon aletini de vermişim. Ders zamanı bitmeden öğretmen, “Dinlemiyor, yapmıyor...” diyerek erken ayrılmıştı. O gittikten sonra Bilge şikâyet etmişti, “Takmadı maskeyi anne. Öksürüyorsun, dedim. Hayır, öksürmüyorum, dedi bana. Öksürüyordu anne.”

“Belki de korktuğu için öksürdüğünü inkâr etmiştir. Korku böyle inkâr ettirebiliyor gerçekliği,” demiştim.

Çocuğum netti, “Evimize korona getirmiş olabilir.”

Ben ise hâlâ anlama çabasında, “Belki o da bizden kapıldığını düşünüp korkmuştur.”

“Hayır, geldiğinde öksürüyordu. Anne, özür dilerim ama ben bir daha gelmesini istemiyorum. Üstelik beni tehdit etti.”

“Tehdit mi? Nasıl?”

“Dediğimi yapmazsan okuldaki öğretmenlerini bulur söylerim, dedi.”

“Allah allaaaah.”

“Tehdit etti anne. Doğru söylüyorum.”

“Kimse seni tehdit edemez. Ben hariç tabii.” Güldüm. “Dersini yapmazsan çikolata yok, çalışmazsan film yok... Bir tek ben yapabilirim bunu sana!” O da güldü. Bu öğretmeni de şutluyoruz hayatımızdan yani.

Hiç hoşlanmıyorum kendi tehditlerimden. “Bunlar tehdit değil, seçimleri ile gelen sonuçlar, hayat da böyle,” demişti çocuğumun geçen seneki terapisti. Bu cümleler artık her gün rutinimizin bir parçası ne yazık ki. Çalışması için pazarlıklarımız dışında etkili bir yöntem bulabilmiş değilim.

Piyano öğretmeniyle çalışmayı reddettiği Fa anahtarı çalışmasını birlikte yaptık. Bir nota için, “Bu ne?” diye sorduğumda anında perişan olup bağırıp ağlamaya başladı. Sarıldım. Anladım yavrumu. “Yapamıyorum,” dedi. Notalar sık ve çizgiler koyu ve kalındı. Koyuluk onu rahatsız ediyormuş.

“Aşkım yapıyorsun. Ben senin hızına yetişemediğim için soruyorum hangisi ne diye, neredesin, bu ne...”

“3. sınıftaymışım gibi yapıyorum.”

“Nasıl yani? Sen henüz 1.sınıfsın.”

“Anneeee. İlkokul 3 gibi.” Yine de gülümsemişti.

“Bilge, çocuklar okulda seninle dalga mı geçti tatlım?”

“Hayır.”

“Yapabiliyorsun Bilge. Üstelik çok hızlısın. Yetişemiyorum senin hızına.”

Gerçekten yapabiliyor. Neden yapamadığına inanıyor? Neden böyle ağlıyor?

Başı ağrıyormuş. Çalışmayı bırakıyoruz. Melisa çayı yapıyorum.

Bilge için yazdığım EMDR yapan bir terapist, Emrah Bey, “Biraz geç dönüş yapabildik kusura bakmayın. İçinde bulunduğumuz süreçte yüz yüze seans henüz yapamıyoruz. Online terapi için ise şu an pek uygun görünmüyor. Dilerseniz sonrasında tekrar haberleşiriz,” diye yanıtlamış mektubumu. Bir de teşekkür etmiş sonunda. Cevap yazıyorum, “Acil yazan bir e-postaya 10 günde, o da ben iki kere sekreteriyle konuştuktan sonra dönen bir terapistle haberleşme stresini istemiyorum. Duyarlılığınız için ben teşekkür ederim!”

Sana ihtiyacımız yok! Çocukça, biliyorum ama sertlikten geri duramıyorum.

8 Kapı programına da söyleyeceklerim var. Döşeniyorum, özelden mesaj olarak atıyorum.

“Özlemcim, yaptığın muhteşem bir şey ve burada olduğum için mutluyum. Kâfi derecede ihtiyacım olanı alarak şifa yolculuğumda kendimce ilerliyorum. Yaşadıklarımın edindiğim tecrübe travmatik anıların insan denen canlı üzerindeki etkilerini hiç görmediğim bir yerden görmemi sağladı. Sadece kendim adına değildi yazdıklarım. Yaralarım iyileşiyor ve yürüyebiliyorum şükür ki. Ama yürüyemediğim zamanları düşününce yürüyemeyen başkaları adına bu tür uygulamalarla (çıplak dans, affetme, kurban olmayı bırak telkinin...) tetiklenebilecek travmatik anılarla başa çıkma konusuna dikkat çekmeden geçmemeyi seçiyorum. Sen de duymuşsundur, intihara kadar giden durumlar olabildi geçmişte. Sadece bu grup için değil bu, öyle her alan ve her zaman için geçerli ki. Hem geçmişte benzer yaklaşımlarla açıldığımı, minnoşça daha iyi hissettiğimi düşünürken daha da içime kapandığımı ve sonrasında daha da acı çektiğimi bugün görebiliyor oluşumun bilgisiyle hem de senin bayıldığım ışığında gördüğüm ufak matlığı belki aydınlatabilirim umuduyla belli ki istenmeyen bir paylaşım yaptım. Bunun batı doğu ile de ilgisi yok, bizler her daim kesişim bölgesinde duran benlikleriz. Ben şiddet gördüğümü düşünmüyorum. (Şiddet gördüğünü düşünüyorsan gruptan ayrılabilceğimi yazmış bana.) Elbette herkes kendi seçimlerini yapıyor. Umarım ‘Spiritüel Baypas’ adlı kitabı okuduğunda ısrarımı anlarsın. Gruptan ayrılmayı hiç düşünmedim. Burada olmanın, her gün yapabildiğimce seni duyup elimden geldiğince uyguladığım bu yerde minnet duyuyorum.

Seni huzursuz ettim. Ders öncesi konuşmamızdan hoşlanmadın, bunun için özür dilerim. Öğrendiğim ve seninle paylaşmaya çalıştığım şeyin kocaman bir şey olduğunu düşünüyorum. Motivasyonumu düşürdüğüm için affına sığınıyorum.

Bu grupta olmam seni rahatsız ediyorsa çıkabilirim. Niyetim seni ders öncesi huzursuz etmek değil, bana kattığının binde biri ölçüsünde sana katabilmektir. Sevgiyle, elimden geldiği kadar şefkatle. Şefkatli olma konusunda çok çabaladığım halde berbatım biliyorum. Tam da bu kapının önünde...

Bugün derse gireceğim. Eğer varlığım seni huzursuz ederse çıkabilirim. Sonrasında yazarsın bana, değil mi? Bu içinde küçük marazlar bulundurduğu halde şahane program benim için terapi sürecime destek, dayandığım şifalanma alanım değil. Alanında beni istemezsen anlar ve kaldırabilirim.

Dersler bittiğinde okuman dileğiyle.”

Özlem dersten önce şöyle yazmıştı: “Karşıdaki insan sana aynadır. Onda görüp de rahatsız olduğun şeyler asıl kendinde olup da rahatsız olduğun şeylerdir.”

Ben de ona yanıt yazmışım: “Bu sözlerin beni ne açmazlara soktuğu zamanlar bilirim. Kendime her zaman bakmaktan yana olmuşumdur: Kendimi tanımak hayat yolculuğumun en büyük amacı. Ama başkalarında gördüğüm yanlışların benim yansıması olduğunu düşünerek karşıdakini ve hatalarını görünmez kılmanın ne anlamı var? Şayet karşımda kızını taciz eden bir adam varsa, gözlerimi kendime çevirmeden önce yapmam gereken başka şeyler olmalı. Sence de değil mi?”

Şiddet gördüğümü düşünüyorsam gruptan çıkabileceğimi içeren bir mesaj yazmıştı karşılık olarak. Bu sözlerim onu neden böylesine rahatsız etti? Şiddete uğradığını düşünen kim?

Uyum müptelası değilim; cesaret edebildiğimde tabii. Sağlıksız yapıların devam etmesini sağlayan önemsiz bir parça olmaya tıka basa tokum. Özümün sesini kısarak sınırları zayıf bir hassasiyete düşmeyi de istemiyorum.

“Marazlı merhamet, öfke ve kızgınlığı saldırganlıkla karıştırır; etkili olmayı şiddetle; fikir belirtmeyi kınamakla; şefkatli olmayı aşırı derecede hoşgörülü olmakla ve etik olgunluğu da spiritüel doğruluk ile.” Spiritüel Baypas, sf. 31

Gözlerindeki yokluğu, alaycı teslimiyeti bugün bile hatırlıyorum, capcanlı. Kayaköy’de yaşıyordum. Melih’le birlikte ve mutsuzdum. Bir kız arkadaşım bana bu ayna masalını anlatmıştı. Bir tasavvufzedeşti. Eşlerimiz çok iyi anlaşıyordu. Sormadan anlatmıştı, “Ondan ayrılmak istiyordum. Kararlıydım. Kanseri oldu. Bu yüzden kanser oldu, onu bırakacağım için. Yanında kaldım ve ona baktım. Kanseri atlattı. Beni ne kadar çok sevdiğini, bunun değerini görememişim. Kendimi görememişim.”

“Şimdi nasılsınız?” diye sormuştum.

“İyiiz. Onun sultanıyım, kraliçesiyim. El üstünde tutuluyorum. Mutluyum.”

Gerçek isminin Sultan olmadığını, ismini bile kaybettiğini o an anlamışım. Asıl benliği yok olmuştu. Eşinin eşyasıydı. Kim bilir kaç kişi ona “Seni çok seviyor. Değerini bil,” demişti. Asıl isminin Belkis olduğunu öğrenmişim sorunca. Eşi ve herkes onu Sultan diye çağırırdı.

Karşıdakini aynadaki yansıması sanıp ona karışıp yok olmuştu. Şimdi nerede ne yapıyordur acaba?

Amcamlara ziyaretimi de gördüm seansta. Doğu da gelmişti ailesiyle. Doğu ile içeri gitmiştik. Amcamın çalışma odasının karşısındaki (Doğu o evde yaşarken onun olan) odada konuştuğumuzu hatırladım. “Anlayamıyorum Doğu. Lütfen anlamama yardım et. Neler oluyor?”

“Bir şey olmuyor Çağlacığım. Geçmişte bazı şeyler oldu ama bitti artık. Benim bir ailem var, senin çocuğun var.”

“Sümeyye’yi seviyor musun?” Hoşlanmıyor bu sorudan.

“Ona hiç âşık olmadım. Daha önce de kaç kere söyledim sana bunu.”

“Onu seviyor musun?”

“Elbette.”

“Senin beni sevmen gerekiyordu!”

Göğsümde kocaman bir acı hissediyorum. Terkediliyorum. Sevilmiyorum. Tercih edilmiyorum.

“Seni de seviyorum Çağlacığım.”

Boş, anlamsız, korkunç bir acı. Neler oluyor? Elele oturmuş, ikna edicilikten uzak, yalan dolan bir konuşmanın içindeyiz.

Erken gidiyorlar. Bilge ve ben biraz daha kalıyoruz amcamlarda. Büyük Anadolu Yürüyüşü’ne çıkmadan öncesi. Poster götürmüştüm oraya. Sümeyye’nin yürüyüşü desteklediğini öğrenince çok şaşırılmışım. Yapabileceği çok küçük desteklerden bahsettiğimde tırtıldığını, geri çekildiğini görmüştüm. Standartlarını riske atacak hiçbir şey yapmayacağı gibi bir şeyler söylemişti. Tıpkı Doğu.

Dün akşamdan beri su içtiğimde bile yemek borum tıkanır gibi oluyor, göğsüm sıkışarak sancıyor.

Tüm hafta nefes alırken köprücük kemiklerim ve etrafı sızlamıştı. Şimdi yemek borum. Yemek yerken öyle bir tıkağım ki dün akşam öleceğim sandım. “Saçmalama Çağla,” dedim, umursamayarak atlattım.

8 Kapı buluşma günümüz. Meditasyon yapıyordum. Kapı çaldı. Bilge gidip baksın istemedim, kalkıp kapıya gidip delikten baktım. Kimse yok. “Anne açma kapıyı,” dedi Bilge. Apartman kapısını açan düğmeye basıp delikten bakarak bekledim. Kilidi açmadan kapı aralığından konuştum. Yanlış gelmiş bir kargocuydu. Matıma geri döndüm. Anne açma?!.

Meditasyonun bir bölümü vardı ki... İmgemizde karşımızdaki sandalyede kimin oturduğunu gördüğümüzü sordu hoca. Vaatler geldi benim aklıma. Babamın vaatleri, asla tutmadığı sözleri ve benim o sözlerin verildiğinden bile şüpheyi düşerek onları unutmam. Geriye kalan hayal ve keşke şöyle böyle olsalar.

Sandalyede kim var? Babam.

“Şimdi. Kalbine aldığın nefesi onun kalbine yolla. Ondan aldığın nefesi kalbine çek,” dediğinde hoca, derhal babamı sandalyeden itip tekmeleyerek uzaklaştırdım ve elinden tutup çekip Bilge’yi oturttum imgemdeki sandalyeye. Nefesi gökyüzü ve kalplerimiz arasında dolaştırdım. Bir süre sonra hocanın sesi geldi, “Şu ana kadar sana bir şey söylemediyse, dinle onu, sana ne diyor?” Sordum.

Çocuğum, imgemdeki sandalyede uslu uslu oturmuş bana bakarken sorduğumda berrak bir sesle konuştu, “Ben seninle yetinmek zorundayım anne.”

Meditasyon bittiğinde perişan olmuş ağlıyordum. Neden yeterince şefkat veremedim çocuğuma? Yapabileceğim en iyi ve tek şey buyken, hiç olmazsa bunu doğru düzgün yapamaz mıydım!

Ayşegül ile meditasyon deneyimlerimizi paylaştık. Bana muhteşem bir anne olduğumu söyledi. O sandalyede babasını görmüş, “Çocukken beni sevmiş olmalı. Çok acı çektiğini hissettim,” diyerek ağladı. Ağlayanın babasının sevgisine muhtaç küçük çocuk benliklerinden biri olduğunu söyledim. “Sen artık bir yetişkinsin ve babanın sevgisine muhtaç değilsin. Üstelik o bir yetişkin olarak seni muhtaç bıraktığı için bundan sorumlu. Sen değilsin. Üzüleceksen o küçük kıza üzül, ona şefkat göster, babana değil!”

Özlem hocayı çekiştirdik biraz. Abartmamaya karar verip seviyelice durduk. Programa birlikte katılığımız için mutluyuz.

10 Mayıs 2020

Gece oldu mu korkmaya başlıyor çocuğum. Duyduğu her sesin evin içinden geldiğine inanıyor. Kalkıp evi geziyoruz. Gece yatağını ıslatmış. Benim yatağıma geldiğinde üstünü değiştirmiş, kuru. Ağlamaklı bir sesle yanıma girip, bana sokulmuştu. Eskiden gözlerini kaydırıyordu, şimdi ağzını açıp durmaya başladı. Yine kolye takıp emzik gibi emmeye başladı. Öyle hassas ki bu sabah, tuvalete gitmek için kalktığımda ağlamaklı sesiyle, “Nereye?” diye soruyor. Hiçbir yere gitmemi istemiyor. Sarılmış sımsıkı. Yardım çığlıkları içinde. Hiçbir şey yapamıyorum. HİÇBİR ŞEY!

Biraz daha yatıyorum onunla. Korkudan bitkin düşmüş, derin bir uykuya dalıyor. Yatağımda sıcacık uyurken ben kalkıp kendime kahve hazırlıyorum. Salona geçip Yalınayak Gen 5’i okuyorum. Bilge kitap geldiğinden beri dört kere okudu. Israrla benim de okumamı istiyor. Onca acının, haksızlığın, hastalığın içinde Gen’in haktan yana öfkesi, gerçeği net görebilmesi, kararlılığı, neşesi, iyiliği... Bağlanıyor insan.

Yarın Hasan gelip bir iki gün bizde kalacak. Ona da anlatacağım. Bilge da gelmesini istedi. Sever Hasan'ı. Yine de dün gece “Ya Hasan da hırsızsa,” dedi. Önceden böyle değildi çocuğum. Şaşıyorum. Ben de bu kadar değildim sanırım. Yani Hasan'ın hiçbir yanlışını görmedim. Tek zararı kendine, sessizce içtiği şaraplarla. Ona güvenir severdik. Şimdi öyle güvensiz ve korkunun pençesindeyiz ki! Ben yardım alıyorum, terapi, meditasyon... Çocuğum kitaplara ve filmlere sığınıyor. Her geçen gün daha çok korkuyor.

Her gün en az iki kere tualete girip çok uzun süre kalıyor. Bu konuyu konuşmayı reddediyor.

Net görüşümün, farkındalığımın ve yaratıcılığımın iyice azaldığını hissediyorum bugünlerde.

Geçen hafta Can yayınlarına mesaj atmıştım, öykülerimi yollasam yayınlar mısınız diye. “Şu e-postaya yollayın değerlendirelim,” diye yanıt almıştım. Geçen hafta bir büyümüş, büyüklenmiş, öyle yazmıştım. Oysa bu hafta küçüğüm, küçücüğüm. Birazcık bir şey olabilirim ama çoğum hiçbir şey.

Dünkü meditasyondan beri kuyruk sokumum fena ağrıyor.

Bugün tualete girdiğimde bir sürü açık kitaba masalık yapan okuma sandığının üzerinde yine bir parça tuvalet kâğıdı vardı. Bir çizgi kaka ve kenarında hafif bir pembelik. Son zamanlarda böyle tuvalet kâğıdı parçaları bırakır oldu çocuğum kitapların yanına. Çağırdım, “Bana bir şey mi anlatmak istiyorsun tatlım?” dedim. Heyecanlandı. “Evet,” dedi, “Hani poponun üzerinde yukarı doğru çizgi gibi bir yer var ya, orası çok acıyor, elimi süremiyorum,” dedi.

Son seansta 1 yaşlarındayken (belki daha az) Kızıltoprak'taki evde, poposunun nasıl kıpkırmızı olduğunu, çok çok ağladığını, ne yapacağımı bilemeyerek homeopat arkadaşımı aradığımı, tipik detaycı homeopat sorularına doğru düzgün yanıt veremediğimi, arkadaşımın doğru remediye verebilmek için soru üstüne soru sorduğunu ve benim, “Bilmiyorum,” deyip durduğumu hatırlamıştım. Arkadaşım, kırmızı ve iflah olmaz cilt sorunları için “Sulphur 30 C.” vermemi söyler söylemez koşarak bulup bebeğimin ağzına bir globül koymuştum. Çaresiz ve perişan haldeydik ikimiz de.

Ben bunları hatırlarken eş zamanlı olarak onun bedenindeki kayıtların da canlanması mı bu gerçekten? Ben iyileştikçe o da iyileşecek demek mi bu? Yoksa benim de yardıma ihtiyacım var diye mi bağılıyor çocuğum?

“Bana göstermek ve söylemek istedin çatalının acıdığını, öyle mi?”

“Evet.”

Yağ sürmesini öneriyorum. İstemiyor. Benden istediği bu değil.

Ben bunları yazarken çocuğum online ritmik dersinde. Odaklanamıyor bir türlü. Hocası, “Hülyalara daldın,” diyor. Yazmayı bırakıyorum.

Çocuğum okuma sandığımızın üzerine kullanılmış tuvalet kâğıdı bırakmaya devam ediyor.

11 Mayıs 2020, Pazartesi

Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idam edilişinin 48. Yılında medya, öldürülerek efsaneleşen gençleri popüler kültüre mal ederken ben annemin anlattığı bir hikâyeyi hatırlıyorum.

Tibet’e âşık olduğum zamanlardı. Grubuyla turneye çıkmıştı. Onu bekliyor, ona yazıyor, her gün aramasını diliyordum. Babamın ev telefonumuzun kapattırdığından henüz habersizdim. Annemle odamda dertleşmiştik. Bana Bilir kolejde okurken Deniz Gezmiş’in bir sene boyunca ilk gençlik aşkı olduğunu anlatmıştı. Tartışma grupları varmış, birbirlerinin dikkatini çekmişler, öyle başlamış. Sonra Deniz okuldan atılmış. Annem de istememiş onunla devam etmeyi. Tam anneme göre bir davranış.

12 Mayıs 2020

Film seyrediyorduk çocuğum şöyle dedi, “Evet, ben de hep senin için korkarım. Kendim için değil.”

13 Mayıs 2020, Çarşamba

“Onları durdurmak için o kadar çok mücadele ediyordun, o kadar perişan, çaresiz görünüyordun ki, çocuğun, kendi halinden çok senin haline üzülüyordu belki de.” Terapistim Bilge’nin sözlerini bu şekilde yorumladı. Ah yavrum, bu nasıl bir yük omuzlarında.

“Ne yaparsam yapayım yetemeyecek gibi hissediyorum.”

Çocuğum benimle yetinmek zorunda.

14 Mayıs 2020

Bu sabah banyo yapar (yine 1 haftayı geçmişti yıkanmayalı) ve kıllarımı jiletlerken yine kendimi yaralamamayı başarmıştım. Gece 12 gibi tuvalete gittiğimde sağ kasığıma doğru oramdan bir ağrı uzanıyordu. Ne anlatmaya çalışıyor yine bedenim?

Tuhaf bir gevşeme içindeyim. Her şeyi salla gitsinle, damarlarımı patlatırcasına sıkı sıkı tutmak arasında arafta, sıfırı tüketmiş enerjimle...

Hayat, hiç bu kadar tatsız olmamıştı.

Bir parçam durmaksızın şüpheleniyor her şeyden. Bugüne dek hissettiği bütün güven duygularını ters yüz edip beni kendime getirmek isteyerek kamçı gibi indiriyor bitkin rahatlığımın üzerine. Hep bir çıkış yolu, güvenli bir yer, bir yol aramaktan yorgunum.

Dün seansta hiçbir şey yapmak istemeyişimle karşılaştım yine. Birilerini arayıp çağırışım, evimi açışım, yollara çıkışlarım... hep Bilge içindi, onu kendimden korumak, normal insanlar görsün, ne bileyim Serap gelsin kimyonlu nohut, poğaçaya pişirsin, çocuklar oyun oynasın, Onur onları parka götürsün, onlar giderse Beril gelsin, hatta sevgilisiyle gelsin... Evim boş kalmasın, bir iki gün orada bir iki gün burada... Yalnız kalıp toparlanmak için Bilge'nin beni diplerde kendime kapanmış görmediği, iyi insanlarla güzel vakit geçirdiği zamanlar yaratmak için çabalıydım. Yetemediğim zamanlar.

Ankara'da ne mutluymuşuz, Yeşim'in kaprislerine rağmen. "Evin hazır gel." WhatsApp'tan annem iki-üç seçenek yollamış, mutfak banyo dolaplarını, kapıları seçmiştim.

Yeşim'i İstanbul'a gelip benimle yaşamaya ikna edemeyeceğimi anlayınca Ertuğrul ile planlar başlamıştı. İstanbul'da aynı işi yapacak, ortak olacaktık. Uzak doğudan giysiler, değerli taşlar, her şey... Meğersem artık Fethiye'de sandığımdan daha yerleşik bir hayata geçmiş, üstelik Kıvılcım'la aralarında bir yakınlık başlamış. Fazla konuşmayan bir insandan bazı şeyleri geç öğrenmek ne acı. Kıvılcım'ın sahneyi kaplayan kararlı varlığını fark ettiğim an geri çekilmiştim. Zaten seçim yapma gücünden yoksun bir adam bizi nasıl koruyacaktı ki!

Neyi neden yaptığımı bilmeden, kendimce açıklamalar üretip durduğum bir hayat yaşıyordum.

"Korkuluk," diyor terapistim. Hiç hoşlanmıyorum bu yorumdan. Korunmak kadar paylaşmaya da açım. Güvenlik kadar dostluğa, derin tatlı sohbetlere, anlaşılmaya anlamaya, paylaşmaya, kahkahaya. Sırf korkuluk olsun diye asla öylesine insanlar almadım hayatıma.

Hasan gelip bir gece kaldı, ertesi gün kaçarcasına gitti. Ben anlattıkça duyma problemi arttı. İçtikçe, umduğu ilgiyi bulamadıkça, kendi travmaları tetiklendikçe... Gelmeyeceği gün gibi ortada olan bir

ilgiyi tekrar tekrar beklediğini görmek şaşırtıcı. Benim birine ilgi duyabilmem için o kadar çok şeye ihtiyacım var ki, şu halimle mümkün değil. Ben anladım bunu, ama o anlamamış. Anlatamıyorum da. Gittikçe duyamaz hale geldi karşımda, ilgilensem de duyamayacak sağırlığa ulaştı. Yüksek sesle, tekrarlayarak, kısa kısa konuşmak çok sıkıcı. Duyduğunu sanarak anlattığım zamanlardan bile şüpheye düşüyorum. Buzdolabımızda gelirken aldığı koca bir şişe kırmızı şarabı bırakacak kadar hızla kaçtı gitti.

“Arazi işi olmayabilir o zaman.”

“5 dönümü Elif’le ortak almayı düşünüyoruz. Ev yapmaya paramız da kalır.”

Kolay tabii korkuluklar aradığımı söylemek. Hiç kimseyi ilişkimizin kalitesinden şüpheli olduğum halde korkuluk etmedim yaşamımda. Olmayınca yalnız kaldım, yola çıktım... Aileme gittim, evimde yalnız kaldım...

Güvenebilmek istiyorum, dostlarla, sıcacık paylaşımlı, keyifli, çimenlerin üzerine kurulmuş uzun zengin bir masada neşeyle sohbet edip yemek yiyen insanlar arasında olmak istiyorum. “Antonia’nın Yazgısı” filmindeki gibi. Hayatımın filmi. Tek başıma çocuk büyütmenin tohumunu o film atmıştı içime. Cafer’i bırakıp aileme dönüp onlarla çocuk büyütme hayaline kapılmamda da etkisi vardı. Gerçi gider gitmez asla o filmdeki gibi olmayacağını anlamıştım. “Çağla, hamileyken de sevişebilirsiniz, biliyorsun değil mi?” Annem sağ olsun, iğrenç tüyoları için. Ben nelere niyet etmişim, bana neler kismet olmuş!

8. Defterin SONu